

dneh, ona naj nas gleda tudi v tem slovesnem trenutku, ko smo se prvi-
krat v življenju fotografirali.

Postavili smo se, kakor nas vidite na sliki. Zgoraj vojaki s cesarjevo
sliko, nižje deklice v narodnih nošah, nato učenci in učenke, v sredi naš
g. učitelj, gospa in gdč. učiteljica, ob nogah zastavonoša Francelj in
tambur Ivan, zraven pa naš Ferdinand z rdečim dežnikom in klobukom s
krivci.

Ko smo bili urejeni, je fotograf prinesel ono skrinjico, jo postavil na
stojalo in jo pogrnil z veliko črno ruto. Nato je v naše veliko začudenje
zlezel pod ruto. Spet je pogledal po nas, popravil to in ono, se zopet skrnil
pod ruto. A mi smo morali biti tihi in mirni, akoravno bi drug drugega
radi izpraševali, kaj bo. — Prijel je nekaj zvoncu podobnega, ukazal nam:
„Tiho, mirno!“ — štel ena, dve, tri in — bili smo fotografirani.

Črez teden dni smo pa imeli slike v rokah in radovedni smo se po-
iskali na njih.

To vam poročajo vaši tovariši in vaše tovarišice v Komendi na Go-
renjskem.

Trije kosci.

*Trije mladi fantje
gredo črez poljë;
kose jim jeklenke
na ramah bleščé ...*

*„Trije mladi fantje
gremo črez poljë,
kose nam preostre
na ramah bleščé.*

*Trije mladi fantje
pesem si pojo,
pojejo veselo,
pojejo tako:*

*In ko jutri vrne
spet se beli dan,
bo že pokošena
širna vsa ravan ...“*

Bogumil Gorenjko.

Na polju.

*Črez zeleno polje
poje dobre volje
mlada deklica.
Kaj bi pač ne pela,
ko ji še vesela
v srcu je pomlad!*

*A nad njo škrjanček,
njen prijazni znanček,
se dviguje v zrak.
Pesmi sladke sklada,
da drhti livada,
da vzdhrteva mak ...*

Bogumil Gorenjko.

